

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/808/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513213477
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1513213477.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: GALANT n.o., Znievska 26, Bratislava, IČO: 37 924 931, zast. ADVOKÁTI s.r.o., advokátska kancelária, Vajanského nábrežie 5, Bratislava, proti odporkyni: Y. S., A. XX.XX.XXXX, C. XX, W., adresa na doručovanie: I. X. X., A. N. X. & U., J. X. P. XX/XX, X., zast. Geško, Hulín a partneri, s.r.o., advokátska kancelária, Velehradská 33, Bratislava, adresa na doručovanie: Ľubinská 3, Bratislava, o zaplatenie 6.620 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 2. júla 2014 č.k. 39C 228/2013-151 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 2.495 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 50 eur od 17.01.2012 do 19.02.2012; 9 % ročne zo sumy 210 eur od 16.03.2012 do 17.04.2012; 9 % ročne zo sumy 135 eur od 17.04.2012 do zaplatenia; 9 % ročne zo sumy 195 eur, od 16.05.2012 do zaplatenia; 9 % ročne zo sumy 195 eur od 16.06.2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 195 eur od 17.07.2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 195 eur od 16.08.2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 195 eur od 18.09.2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 195 eur od 16.10.2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 195 eur od 16.11.2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 165 eur od 18.12.2012 do zaplatenia; 8,75 % ročne zo sumy 195 eur od 16.01.2013 do zaplatenia; 5,75 % ročne zo sumy 195 eur od 16.02.2013 do zaplatenia; 5,75 % ročne zo sumy 165 eur od 16.03.2013 do zaplatenia a 5,75 % ročne zo sumy 275 eur od 16.04.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku návrh zamietol, a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 507,84 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa voči odporkyni pôvodne domáhal zaplatenia 9.922,50 eur spolu s úrokom z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 2,5 % ročne od 26.11.2008 do zaplatenia, dôvodiac tým, že odporkyňa bola na základe zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 26.11.2008 a rozhodnutia navrhovateľa č. 1 zo dňa 01.01.2009, č. 2 zo dňa 01.09.2010, oznámenia navrhovateľa zo dňa 06.07.2011, a dohody o uznaní dlhu zo dňa 15.04.2013, povinná za poskytované služby v neštátnom zariadení Domova sociálnych služieb navrhovateľa formou celoročného pobytu, uhrádzať úhradu za poskytované služby, pričom jej za obdobie rokov 2008 až 2013 vznikol dlh v žalovanej výške. Vzhľadom na odporkyňou vznesenú námietku premlčania časti uplatnenej pohľadávky zobral navrhovateľ návrh v časti o zaplatenie 3.302,50 eur a v rozsahu uplatneného úroku z omeškania vo výške 2,5 % ročne zo sumy 9.922,50 eur od 26.11.2008 do zaplatenia späť, preto uznesením č.k. 39C 228/2013-120 zo dňa 11.04.2014 v časti späťvzatia návrhu konanie zastavil a súčasne pripustil navrhovateľom požadovanú zmenu návrhu. Skonštatoval, že zmeneným návrhom sa navrhovateľ od odporkyne domáhal zaplatenia 6.620 eur spolu s úrokom z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 350 eur od 16.04.2011 do 18.04.2011; 9,25 % ročne zo sumy 100 eur od 19.04.2011 do 20.04.2011; 9,25 % ročne zo sumy 40 eur od 21.04.2011 do zaplatenia; 9,25 % ročne zo sumy 350 eur od 16.05.2011 do

19.05.2011; 9,25 % ročne zo sumy 130 eur od 19.05.2011 do zaplataenia; 9,25 % ročne zo sumy 320 eur od 16.06.2011 do 20.06.2011; 9,25 % ročne zo sumy 70 eur od 21.06.2011 do zaplataenia; 9,5 % ročne zo sumy 350 eur od 16.07.2011 do 20.07.2011; 9,5 % ročne zo sumy 100 eur od 21.07.2011 do zaplataenia; 9,5 % ročne zo sumy 340 eur od 16.08.2011 do 19.08.2011; 9,5 % ročne zo sumy 90 eur od 20.08.2011 do zaplataenia; 9,5 % ročne zo sumy 340 eur od 16.09.2011 do 20.09.2011; 9,5 % ročne zo sumy 90 eur od 21.09.2011 do zaplataenia; 9,5 % ročne zo sumy 340 eur od 16.10.2011 do 17.10.2011; 9,5 % ročne zo sumy 90 eur od 18.10.2011 do zaplataenia; 9,25 % ročne zo sumy 340 eur od 16.11.2011 do 21.11.2011; 9,25 % ročne zo sumy 90 eur od 22.11.2011 do zaplataenia; 9 % ročne zo sumy 290 eur od 16.12.2011 do 16.12.2011; 9 % ročne zo sumy 90 eur od 17.12.2011 do zaplataenia; 9 % ročne zo sumy 320 eur od 16.01.2012 do zaplataenia; 9 % ročne zo sumy 320 eur od 16.02.2012 do 20.02.2012; 9 % ročne zo sumy 70 eur od 21.02.2012 do zaplataenia; 9 % ročne zo sumy 590 eur od 16.03.2012 do 19.03.2012; 9 % ročne zo sumy 340 eur od 20.03.2012 do zaplataenia; 9 % ročne zo sumy 320 eur od 16.04.2012 do 18.04.2012; 9 % ročne zo sumy 50 eur od 19.04.2012 do zaplataenia; 9 % ročne zo sumy 320 eur od 16.05.2012 do zaplataenia; 9 % ročne zo sumy 320 eur od 16.06.2012 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 320 eur od 16.07.2012 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 320 eur od 16.08.2012 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 320 eur od 16.09.2012 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 320 eur od 16.10.2012 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 320 eur od 16.11.2012 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 290 eur od 16.12.2012 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 320 eur od 16.01.2013 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 320 eur od 16.02.2013 do zaplataenia; 8,75 % ročne zo sumy 290 eur od 16.03.2013 do zaplataenia; a 8,75 % ročne zo sumy 400 eur od 16.04.2013 do zaplataenia.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že navrhovateľ je neverejný poskytovateľ sociálnej služby ako nezisková organizácia, a že odporkyňa je na základe rozhodnutia Bratislavského samosprávneho kraja („BSK“) odkázaná na poskytovanie sociálnych služieb v domove sociálnych služieb. BSK navrhovateľa o zabezpečenie poskytovania sociálnej služby pre odporkyňu nepožiadala, teda nezabezpečoval sociálnu službu pre odporkyňu prostredníctvom navrhovateľa. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že dňa 26.11.2008 uzatvorili zmluvu o poskytovaní služieb podľa ust. § 51 Obč. zák., v ktorej sa navrhovateľ zaviazal zabezpečiť pre odporkyňu poskytnutie a) sociálnej starostlivosti formou celoročného pobytu v neštátnom zariadení Domova sociálnych služieb („DSS“), b) ubytovanie v dvojlôžkových izbách, c) stravovanie, a to aj diétne podľa klientovej diagnózy, d) zdravotnícke služby, zabezpečované v súlade s príslušnými právnymi predpismi cestou územného lekára, a odporkyňa sa zaviazala platiť navrhovateľovi za poskytnuté služby dohodnutú odplatu. Skonštatoval, že v čl. IV bod 4.1 zmluvy sa účastníci dohodli na úhrade vo výške 14.000,- Sk (od 01.01.2009 vo výške 465 eur) mesačne za poskytovanie vyššie uvedených služieb, ktorá mala byť prepočítaná z celkových nákladov za poskytované služby po odpočítaní dotácií. Splatnosť úhrady podľa zmluvy bola vždy do 15. kalendárneho dňa príslušného mesiaca. Zvýšenie úhrady pri poskytovaní služieb v zmysle bodu 4.3 zmluvy mohol navrhovateľ vykonať v dôsledku nárastu cien vstupov (cena energií, vody, tepla, pohonných hmôt, stravy, potravín a pod.) vo forme dodatku k zmluve, podpísaného oboma zmluvnými stranami s možnosťou v prípade nesúhlasu klienta zmluvu vypovedať v súlade s bodom 6.4 zmluvy. V prípade ukončenia zmluvy inak ako ku koncu kalendárneho mesiaca sa účastníci dohodli, že navrhovateľovi ako poskytovateľovi služieb patrí úhrada za celý kalendárny mesiac (bod 4.5 Zmluvy). V bode 4.8 je upravené oprávnenie poskytovateľa požadovať od klienta navýšenie úhrady za služby v prípade ak dôjde k zvýšeniu vstupov za poskytovanie služieb, ktoré je splatné odo dňa preukázania navýšenia. Z bodu 6.3 zmluvy zistil, že „Zmluvné strany sú svojimi prejavmi v zmluve viazané. Právny úkon ktorejkoľvek zo zmluvných strán učený po uzavretí zmluvy, ktorý by bol v rozpore s ustanoveniami tejto zmluvy je od počiatku neplatný, pokiaľ táto zmluva neustanovuje inak“. V bode 6.11 zmluvy si účastníci stanovili, že zmluvu možno meniť len písomne po súhlase oboch zmluvných strán. Rozhodnutím č. 2 zmenil navrhovateľ výšku úhrady zo 465 eur (po prechode na euromenu od 01.01.2009 bod 4.1 zmluvy a rozhodnutie č. 1) s účinnosťou od 01.09.2010 na 570 eur, a oznámením ako aj rozhodnutím č. 3 s účinnosťou od 01.08.2011 zo sumy 570 eur na 590 eur. Odporkyňa v konaní namietala neplatnosť jednostranných rozhodnutí navrhovateľa, dôvodiac, že navýšenia platieb s ňou neboli prerokované dohodnutou formou.

Takto zistený skutkový stav posúdil právne podľa ust. § 40 ods. 1 a 2 a § 43 Obč. zák. a ust. § 72 ods. 1 a 3, a § 74 ods. 1, 7, 8, 9, 11 a 12 zák. č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách („ZoSS“), a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný len čiastočne. Uviedol, že formu právneho úkonu, zmeny zmluvy si účastníci dohodli v zmluve, pričom zmena výšky úhrad mala byť vykonávaná dodatkom k zmluve (§ 74 ods. 12 ZoSS a bod 4.3 zmluvy) ako dvojstranný právny úkon, odsúhlasený oboma účastníkmi, a účastníci v zmluve aj dohodli pre prípad právneho úkonu urobeného v rozpore s ustanoveniami zmluvy, že je od počiatku neplatný. Vyhodnotil, že rozhodnutia navrhovateľa o zvýšení úhrad za poskytovanie sociálnych služieb nespĺňajú náležitosti dohodnuté v

zmluve v bodoch 4.3 a 4.8, a ani nezodpovedajú ustanoveniam § 72 a § 74 ods. 12 zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách. Námietku odporkyne o neplatnosti jednostranných právnych úkonov navrhovateľa pri zvyšovaní úhrad za poskytovanie sociálnych služieb potom vyhodnotil ako dôvodnú a rozhodnutie č. 2, ktorým došlo k zvýšeniu úhrady zo sumy 465 eur na sumu 570 eur s účinnosťou od 01.09.2010 a rozhodnutie č. 3, ktorým došlo k zvýšeniu úhrady zo sumy 570 eur na 590 eur s účinnosťou od 01.08.2011, posúdil ako absolútne neplatné právne úkony podľa ust. § 39 Obč. zák., vykonané v rozpore s ust. § 74 ods. 12 ZoSS a zmluvou, ako aj s ust. § 40 ods. 1 a 2 Obč. zák.. Vzhľadom na neplatnosť právnych úkonov navrhovateľa v časti zvýšenia úhrad za poskytované sociálne služby, vychádzal pri stanovení výšky dlhu odporkyne na úhradách za poskytovanie sociálnej služby z dohodnutej sumy úhrad v zmluve vo výške 465 eur mesačne, splatných do 15-teho dňa kalendárneho mesiaca. Po preskúmaní mesačných úhrad splatných od 15.05.2010 do 15.04.2013 podľa analýzy platieb a príjmových dokladov ustálil, že odporkyňa vznikol dlh na úhradách za poskytovanie sociálnych služieb za uvedené obdobie v sume 2.495 eur, a preto odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 2.495 eur, a vo zvyšku uplatňovanej istiny (4.125 eur) návrh navrhovateľa zamietol. Uviedol, že úrok z omeškania uplatňovaný navrhovateľom za 1 až 6 dní omeškania v čase od mája 2010 do apríla 2012 by pri jeho vyčíslení v súlade s ust. § 122 Obč. zák. predstavoval sumu 3,82 eur. Z prehľadu platenia úhrad za poskytované sociálne služby v období od mája 2010 do apríla 2012 mal za preukázané, že odporkyňa platila úhrady v dvoch platbách vo výške 220 eur až 250 eur v prvom týždni kalendárneho mesiaca, a zvyšok úhrady v rôznych výškach až do 250 eur najneskôr do 20-teho dňa kalendárneho mesiaca, z čoho vyvodil, že polovicu úhrady mal navrhovateľ k dispozícii najneskôr do 5-teho dňa kalendárneho mesiaca, teda minimálne 10 dní pred jej splatnosťou. Vzhľadom na spôsob vykonávania úhrad odporkyňou po dobu dvoch rokov a prepočet výšky úhrady, ktorú bola povinná podľa zmluvy platiť (nedoplatok jej v uplatňovanej výške nevznikol a tým ani nárok navrhovateľa na úrok z omeškania), aj napriek prípadnému omeškaniu so zaplatením mesačnej úhrady, tento úrok z omeškania vo výške 3,82 eur navrhovateľovi nepriznal. Podľa ust. § 517 Obč. zák. v spojení s nar. vlády SR č. 87/1995 Zb. a v súlade s § 122 Obč. zák. navrhovateľovi priznal úrok z omeškania z vyčíslených nedoplatkov mesačných úhrad a zisteného času omeškania a vo zvyšku uplatňovaného úroku z omeškania návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p., a po vyhodnotení pomeru úspechu a neúspechu účastníkov v konaní odporkyňa priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 507,84 eur.

Proti tomuto rozsudku (jeho zamietajúcej časti) podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, a žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť, a vyhovieť jeho návrhu vo zvyšnej časti, alebo zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytkol, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že k zmene výšky odmeny za poskytované služby došlo súhlasným prejavom vôle oboch strán, a to uzatvorením dodatkov k zmluve, označenými ako „Rozhodnutie č. 1 k zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 26.11.2008“, „Rozhodnutie č. 2 k zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 26.11.2008“ a „Rozhodnutie č. 3 k zmluve o poskytovaní služieb zo dňa 26.11.2008“. Poukázal na to, že odporkyňa za poskytnuté služby v neštátnom zariadení Domov sociálnych služieb N. XX neuhrádzala zmluvne dohodnutú odmenu riadne a včas a vytvárala voči nemu dlh, pričom odmenu uhrádzala vo väčšine prípadov len čiastočne s určením dlhu, ktorý chcela splniť. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že dodatky k zmluve sú neplatné, nakoľko úhrady za poskytované služby neboli navyšované jednostranne z dôvodu nárastu cien vstupov (čl. IV bod 4.3 zmluvy), ale po konzultácii s odporkyňou boli uzatvárané dodatky k zmluve v súlade s čl. VI bod 6.11 zmluvy, ktorými zmenil výšku pôvodne v čl. IV bod 4.1 zmluvy dohodnutej sumy na úhradu. Argumentoval, že uvedené rozhodnutia boli podpísané oboma stranami slobodne a vážne a z ich obsahu je zrejmé, že sú dodatkami k zmluve. I keď boli dodatky nesprávne označené ako „rozhodnutie“, posudzujú sa podľa obsahu, a vzhľadom na podpis odporkyne na nich, ktorý je prejavom jej súhlasu, je úmysel zmluvných strán zmeniť obsah čl. IV bod 4.1 zmluvy nesporný. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co 214/2013 v obdobnej veci, v ktorom dospel odvolací súd k záveru o platnosti rovnakých právnych úkonov, ktoré súd prvého stupňa v tomto konaní vyhodnotil ako neplatné. Namietal tiež, že súd prvého stupňa mu svojvoľne a arbitrárne nepriznal zákonný úrok z omeškania. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania v celkovej výške 1.916,73 eur.

Odporkyňa odvolanie nepodala, a vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa poukázala na to, že navrhovateľ neuviedol nové skutočnosti a nepredložil žiadne nové dôkazy, ktoré by boli v tomto konaní relevantné, resp. by odôvodňovali ním tvrdené skutočnosti. Považovala odvolanie navrhovateľa za účelové, absolútne nedôvodné a bezpredmetné. Opätovne zdôraznila, že navýšenia platieb s ňou nikdy neboli prerokované dohodnutou formou, a že navrhovateľ ceny zvyšoval jednostrannými rozhodnutiami,

čo považovala za absolútne neplatné. Navrhla, aby odvolací súd odvolanie navrhovateľa ako nedôvodné zamietol, a uplatnila si trovy odvolacieho konania.

Odvolací súd prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné, a že rozsudok je v napadnutej zamietajúcej časti založený na nedostatočnom zistení skutkového stavu, a teda predčasný.

Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že v konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že dňa 26.11.2008 uzatvorili zmluvu o poskytovaní služieb („zmluva“), a že sa v čl. IV bod 4.1 zmluvy dohodli na úhrade zo strany odporkyne vo výške 14.000,- Sk (od 01.01.2009 vo výške 465 eur) mesačne za poskytovanie služieb navrhovateľom so splatnosťou vždy do 15-teho dňa príslušného mesiaca, a sporná nebola ani existencia vyššie uvedených „rozhodnutí“ navrhovateľa, ktorými boli úhrady za poskytovanie služieb zvýšené formou zmeny v čl. IV bod 4.1 zmluvy, a výška a dátum platieb, vykonaných odporkyňou. Navrhovateľ hodnotil tieto odporkyňou podpísané rozhodnutia podľa ich obsahu a prejavenej vôle zmluvných strán, a tvrdil, že i keď sú nesprávne označené, ide o riadne dodatky zmluvy, ktorými boli úhrady zvýšené po prerokovaní s odporkyňou, z čoho odvodzoval odôvodnenosť žalovaného nároku. Odporkyňa tvrdila, že išlo o jednostranné právne úkony navrhovateľa, a že zvýšenie úhrad s ňou nikdy nebolo prerokované, z čoho odvodzovala neplatnosť týchto právnych úkonov, a nedôvodnosť navrhovateľom uplatnených nárokov nad pôvodne v zmluve dohodnutú sumu úhrad za služby vo výške 465 eur mesačne. Spornou v konaní pred súdom prvého stupňa teda bola platnosť právnych úkonov (označených ako rozhodnutie), ktoré navrhovateľ považoval za riadne dodatky k zmluve, a odporkyňa za neplatné jednostranné úkony navrhovateľa. Posúdenie uvedených právnych úkonov zostalo sporné i v odvolacom konaní.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v tejto súvislosti skonštatoval, že navrhovateľ predmetnými rozhodnutiami bez preukázania zvýšenia vstupov za poskytovanie služieb (bod 4.8 zmluvy) a v rozpore s ustanovením bodu 4.3 zmluvy (dohodnutá forma zmeny zmluvy v časti úhrad dodatkom k zmluve) jednostrannými právnymi úkonmi zmenil výšku úhrady za služby, keď poukázal na to, že formu právneho úkonu zmeny zmluvy si účastníci dohodli v zmluve, pričom zmena výšky úhrad mala byť vykonávaná dodatkom k zmluve (§ 74 ods. 12 ZoSS a bod 4.3 Zmluvy) ako dvojstranný právny úkon, odsúhlasený oboma účastníkmi, a zároveň na to, že účastníci si v zmluve dohodli pre prípad právneho úkonu urobeného v rozpore s ustanoveniami zmluvy, že je od počiatku neplatný. Vyhodnotil, že rozhodnutia navrhovateľa o zvýšení úhrad za poskytovanie sociálnych služieb nespĺňajú náležitosti dohodnuté v Zmluve v bodoch 4.3 a 4.8, a nezodpovedajú ani ustanoveniam § 72 a § 74 ods. 12 zák. č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách. Námietku odporkyne o neplatnosti predmetných rozhodnutí navrhovateľa o zvyšovaní úhrad za poskytovanie sociálnych služieb potom považoval za dôvodnú, a tieto rozhodnutia navrhovateľa posúdil ako absolútne neplatné jednostranné právne úkony podľa ust. § 39 Obč. zák., vykonané v rozpore so zmluvou a s ust. § 74 ods. 12 ZoSS, ako aj s ust. § 40 ods. 1 a 2 Obč. zák..

Odvolací súd dospel z vyššie uvedených skutočností k záveru, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie o zamietnutí časti návrhu navrhovateľa v podstate len na stotožnení sa s písomnou argumentáciou odporkyne, zastúpenej právnym zástupcom, a konštatácii o absolútnej neplatnosti údajne jednostranných rozhodnutí navrhovateľa o zvyšovaní úhrad za poskytovanie sociálnych služieb, hoci v napadnutom rozsudku vôbec nehodnotil bez ohľadu na ich označenie obsah predmetných právnych úkonov (ktoré je potrebné posudzovať podľa obsahu i v prípade, že sú nesprávne označené), ani skutočnosť, že sú podpísané oboma zmluvnými stranami, neuviedol, ako k tomuto právnemu posúdeniu veci dospel, a to napriek tomu, že práve od právneho posúdenia predmetných rozhodnutí ako neplatných právnych úkonov odvodil aj čiastočnú nedôvodnosť nároku, uplatneného navrhovateľom v tomto konaní. Takéto odôvodnenie rozhodnutia potom nie je možné riadne preskúmať, nakoľko z neho vôbec nevyplýva, akými úvahami sa súd prvého stupňa spravoval, keď predmetné oboma zmluvnými stranami podpísané „rozhodnutia“ resp. oznámenia o tom, že sa mení znenie čl. IV bod 4.1 zmluvy a úhrada za poskytnuté služby sa stanovuje v inej výške, vyhodnotil ako absolútne neplatné právne úkony, čo v rozsudku bez prihliadnutia na tvrdenia navrhovateľa o tom, že zvýšenie výšky úhrad s odporkyňou prerokoval, prezentoval ako fakt, a to bez akéhokoľvek relevantného zdôvodnenia. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať na to, že oboma stranami podpísaným rozhodnutím č. 2 k zmluve, ktorým sa mení a dopĺňa bod - úhrada za poskytované služby zo 465 eur na 570 eur s účinnosťou od 01.09.2010, mohlo dôjsť len k zmene zmluvy podľa bodu 6.11 zmluvy („túto zmluvu možno meniť len písomne po súhlase oboch zmluvných strán“), a teda súdom prvého stupňa vyhodnotenú nepreukázanie zvýšenia vstupov za poskytovanie služieb navrhovateľom (bod 4.8 zmluvy) a údajný rozpor s ust. bodu 4.3 zmluvy, sa na posudzovanie platnosti tohto právneho úkonu vôbec nevzťahuje. Rozhodujúcim pre posúdenie platnosti rozhodnutia č. 2 k zmluve bude teda jednak vyhodnotenie, či je tento právny úkon určitý, jasný a zrozumiteľný, pričom je potrebné posúdiť ho podľa jeho obsahu a nie označenia, a tiež, či

obe strany, ktoré ho podpísali, prejavili svoju slobodnú vôľu, a súhlas so zmenou zmluvy tak ako je v ňom uvedené (v tejto súvislosti je potrebné zaoberať sa vzhľadom na námietky odporkyne aj jeho formou, z ktorej sa javí, že ide o úkon navrhovateľa adresovaný odporkyňi, ktorý odporkyňa „len“ podpísala, a na základe vykonaného dokazovania vyhodnotiť, či skutočne obe zmluvné strany v zmysle bodu 6.11 zmluvy pred podpisom rozhodnutia súhlasili so zmenou zmluvy v znení rozhodnutia). Úplne inak je potrebné posudzovať oznámenie navrhovateľa adresované odporkyňi zo dňa 06.07.2011. Obsahom tohto úkonu je oznámenie, že X., X..H..E., ktorý navrhovateľovi dodáva stravu, zvýšil cenu za stravnú jednotku, a preto navrhovateľ zvýšil mesačné platby z 570 eur na 590 eur s účinnosťou od 01.08.2011 vrátane. Na toto jednostranné oznámenie navrhovateľa sa vzťahuje bod 4.8 zmluvy („v prípade, ak dôjde k zvýšeniu vstupov za poskytovanie služieb má poskytovateľ služieb právo od klienta požadovať navýšenie úhrady za služby, ktoré je splatné odo dňa preukázania navýšenia“), a preto bude úlohou súdu prvého stupňa vyhodnotiť, či navrhovateľ preukázal zvýšenie vstupov za poskytovanie služieb odporkyňi, a či vôbec, a ak áno kedy bola navýšená úhrada za služby splatná, a či teda navrhovateľ dôvodne žiada od odporkyne zaplatenie ním žalovaných nárokov, opierajúc sa o predmetné oznámenie.

Právne posúdenie zisteného skutkového stavu je vecou súdu, ktorý musí skúmať, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, je súd povinný vyhodnotiť produkované dôkazy a posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a zistený skutkový stav dopadajú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa bez ďalšieho prevzal argumentáciu odporkyne, ktorá v písomných vyjadreniach tvrdila, že navrhovateľ zvyšoval úhrady za ním poskytované služby jednostranne, v rozpore s uzavretou zmluvou, bez prerokovania s ňou, a teda neplatne. Keďže sa v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal obsahom jednotlivých právnych úkonov, podpisom odporkyne na nich (čo bude predmetom ďalšieho dokazovania), a len všeobecne a s poukazom na vec nedopadajúce ustanovenia zmluvy konštatoval ich absolútnu neplatnosť, dospel k záveru, že vzhľadom na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, je aj jeho záver o čiastočnej nedôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľa predčasný. Odvolací súd tiež konštatuje, že ani súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie nebolo dostatočným podkladom pre jeho rozhodnutie, keď vôbec nevykonal výsluch odporkyne, ktorý navrhoval vykonať dožiadaným súdom aj jej právny zástupca.

Ohľadom zamietnutia navrhovateľom požadovaných úrokov z omeškania zo splatných úhrad za služby v období od mája 2010 do apríla 2012 súdom prvého stupňa s odôvodnením, že i napriek prípadnému omeškaniu odporkyne so zaplatením mesačnej úhrady navrhovateľovi tento úrok z omeškania nepriznal, keďže navrhovateľ mal polovicu úhrady k dispozícii minimálne 10 dní pred splatnosťou celej úhrady, odvolací súd uvádza, že takéto právne posúdenie veci súdom prvého stupňa nie je správne, a pre nedostatok dôvodov nie je v odvolacom konaní ani preskúmateľné. Podľa ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. platí, že ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Prečo súd prvého stupňa predmetné zákonné ustanovenie na posudzovanú vec neaplikoval, zostalo nevysvetlené. Zaplatenie časti úhrady pred dňom splatnosti celej úhrady nemôže spôsobiť zánik nároku navrhovateľa na zaplatenie úrokov z omeškania z včas nezaplatenej časti dlhu. Aj v tejto zamietajúcej časti preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) ods. 2 O.s.p. v napadnutej zamietajúcej časti zrušil, a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom spoľahlivo zistí skutkový stav, keď v prvom rade vypočuje odporkyňu (a tiež navrhovateľa), a vyhodnotí produkované dôkazy. Následne v nadväznosti na závery, ku ktorým dospeje, posúdi dôvodnosť nároku navrhovateľa, a vo veci rozhodne, pričom svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby spĺňalo požiadavku § 157 ods. 2 O.s.p.. Odvolací súd zvlášť zdôrazňuje, že v odôvodnení rozsudku je potrebné uviesť, ako sa vysporiadal s dôkazmi a tvrdeniami účastníkov, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a právnom posúdení veci, nakoľko v napadnutom rozsudku sa s argumentáciou navrhovateľa vôbec nezaoberal, a rozhodol len na základe argumentácie odporkyne.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.). Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.